

Attól kezdve együtt járunk a templomba

– Fehér Tibor és Magdolna hatvan éve a Teremtő kegyelmében –

Karácsonyi mesét fogok most regélni. Reményt adó történetet, valós szereplőkkel, igazi érzelmekkel, gondokkal, akadályokkal – ahogyan az a mesékben lenni szokott. Szólok majd a tisztaszívű királyfi szeretetének erejéről; de nem feledkezem meg a királylányról sem, aki (amikor kellett), képes volt várni a kedvesére. Történetünkben lesznek majd rettenetes „sárkányok”, illetve az azokkal való küzdelem, de nem marad ki az örökké tartó szerelem sem.

A királylány és a királyfi ma már Mamának és Tatának szólítja egymást, ugyanis ebben az együtt töltött szép mesében eltelt sok-sok év. Ez idő alatt két gyermekük és négy unokájuk született. Egy dédunoka is érkezett a családba.

Fehér Tibor és Magdolna 1961 őszi ismerkedtek meg. A tizenhét éves lány és a huszonegy éves fiú találkozás az égi-eknél volt elrendelve, hisz két év múlva, 1963. szeptember 1-én az oltár elé álltak. Idén ünnepelték a hatvanadik házassági évfordulójukat. Ennek apropóján látogatam el a zentai házaspárhoz, akik meséltek nekem a nehézségeikről, örömeikről, nem titkolva el a családi gondokat, küzdelmeket sem, de mindvégig kiemelték a hitük megtartó erejének hatását a kapcsolat szempontjából.

A feleség nyit nekem ajtót, együtt megyünk be a takaros otthonba, ahol Tiborral, a férjjel is találkozom. Láthatóan új nekik ez a helyzet, a feljük irányuló figyelem. Egy kicsit izgulnak a beszélgetésünk miatt, de valahogy ez olyan jól áll nekik. Kényelmesen elhelyezkedem a csinos nappalijukban. Bárhová nézek, precízen megmunkált, minőségi bútorokat látok, és rendet, törődést. Mint később kiderül, egyikük kárpitos, másikuk asztalosmester – így már érthető a kifinomult stílus, a látványból fakadó összhang.

NEHÉZ KEZDETEK

Amikor a régmúltról faggatom őket, megtudom, bizony nem mindig ilyen volt az életük. Szegénységről, nélkülözésről, érzelmi elhanyagolásról szólnak a történeteik. Ez jellemezte a gyermekkorukat, de a megismerkedés periódusát is.

Magdolnának már gyermekként vesztéssel kellett szembenéznie. Öt és fél éves volt, amikor édesapja elhunyt. A családfő halála megváltoztatta az addigi életkörülményeket. Az édesanya munkába kényszerült, ami miatt kevés minőségi időt tudott a gyermekeivel tölteni.

„Korán árva maradtam: apukám hagyott itt bennünket. Nagyon szerettem őt. Anyukámnak muszáj volt elmennie napszámos munkába, hogy eltartsa a családot. Mi is dolgoztunk ekkor mindent, ami csak adódott. Anyukám nem sokat tudott velünk törődni a gyakori távollét miatt. Mi, gyerekek mentünk vele a napszámba. A bátyám várt gyermek volt. Én meg csak olyan... Nem éreztem anyukám szeretetét se.”

Magdolnának tizenhét évesen nyílt első alkalommal lehetősége egy kis szórakozáson részt venni. Cirkuszosok jöttek a helyi szövetkezeti otthonba. „Elszöktünk a barátnőmmel. Ahogyan beléptem oda, azonnal összetalálkoztunk a Tatával, vagyis a pillantásunk akadt össze. Ez tényleg szerelem lett első látásra.

Az esküvő 1963. szeptember 1-én volt

Magdolna és Tibor eljegyzése

Ők ketten

Sajnos én akkor már beteg voltam. Megmondtam neki, hogy tuberkulózisról kezelnek, és emiatt nem akarok udvaroltni. Tudta azt is, hogy több hónapot kell majd emiatt a kamanci (Sremska Kamenica)

Látom, hogy a téma még ma is fájó számára, ezért beszélgetésünket a jó dolgok, a remény irányába fordítjuk.

Megtudom, hogy az akkor tizenhét éves nagylány nyolc hónapon át volt távol otthonától – eddig tartott a kezelés. Ebben a periódusban Tibor mindvégig mellette állt, a kapcsolatuk pedig fokozatosan mélyült el. Magdolna igazi támaszra talált a bajában. „A Tata személyében őrangyal küldött a Jóisten mellém, igaz

Kéz a kézben egymással és Istennel

kórházban töltenem. Azt válaszolta, mindez nem számít, hisz a betegséget ma már gyógyítják. Isteni csodaként élem meg, hogy pont akkor ismerkedtünk meg. Ő ezt követően kéthetente meglátogatott Kamancon, és minden jóval elhalmozott. Nyolc hónapon át minden nap kaptam tőle egy kézzel írt levelet, és én küldtem neki naponta választ. Biztosítottuk egymást a szerelmünkről, hűségünkről. Ekkor éreztem meg tulajdonképp, mi a szeretet” – Magdolna hangja elcsuklik ezen a ponton, a szeméből egy kis könnycsepp bújjik elő – „Anyuka elég gorombán viselkedett velünk, a régi szisztém szerint neveltek bennünket.”

Mit jelent az, hogy régi szisztém? – kérdelem. „Volt verés, meg mostohaapa...”

Együtt mindent ki lehet bírni

szeretetet. Azelőtt én nem sok szeretetet kaptam.”

Beszélgetés közben kezembe kerül az eljegyzési fotójuk. Arra leszek figyelmes, hogy ugyanolyan a szemük. A ragyogásuk! Ugyanaz a ragyogás látható a fiatal férfi és nő szembogarában. Nem egymásra néznek a képen: egy irányba tekintenek – egyszer valahol azt olvastam,

A Jézus Szíve templomban

vagy talán valamiféle bölcstől hallottam, a hosszú párkapcsolat titka nem az, hogy egymásra nézzünk, hanem hogy tudjunk mindig egy irányba tekinteni, közös célokat kijelölni.

Magdolnának és Tibornak egy percig sem volt kérdés, hogy összeházasodnak, együtt folytatva a megkezdett rögzös utat. A nyolcvanöt éves férfi sokáig csendben nyugtazza felesége beszámolóját, majd halkán átveszi a szót, a házasságuk kezdeti szakaszát mutatva be. „Akkoriban még egy rongyot venni is nehéz volt, az esküvői ruhát is úgy szedték össze a rokonok. Amikor megismerkedtünk, azt terveztük, építünk egy picit házat, ahová épp csak a fejünk befér, hogy legyen hol laknunk. Kezdetben igen kemény volt a közös életünk: délelőtt dolgoztunk a vállalatban, majd folytattuk délután a kollégákkal a maszekot. Este, amikor hazaértünk, még az otthoni teendő elvégzése várt ránk. A küzdelmes helyzet viszont nem volt új számunkra, mert gyermekként már megtapasztaltuk. A legmeghatározóbb mégis az egészben, hogy mi, a Mamával egymás mellett hűségesen, szeretetben kitarítottunk az inséges időkben, ahogy azt mondják: jóban – rosszban. Valahogy a Jóisten kezét látjuk mindig az életünkben.”

A KÖZÖS ÉLET ÖRÖMEI ÉS BÁNATAI

A házaspárnak két leánygyermek van. Elsőszülöttjük, Valéria épp Magdolna huszadik születésnapján érkezett a családba. „Amikor ő megszületett, húsz szál piros szegfűt hozott nekem a Tata, plusz egy fehérret, a kislánynak. Tíz év múlva Lídia szintén nagy ajándék lett számunkra. Ezzel a nagytestvér kérése is teljesült, és kerek egész lett a családunk.” A két gyermek négy unokával, Nadóval, Igorral, Tamással és Ádámmal örvendeztette meg a nagyszülőket, akik kiemelik: ők már valójában dédszülők is, hisz van egy aranyos, hét éves dédunokájuk, Tea.

Miközben az örömök kerülnek szóba, Tibor visszaemlékezik életüknek egy változatos szakaszára is. „Volt nálunk olyan is, hogy engem egy kicsit elkapott az alkohol, egy darabig, de akkor elkezdtünk a templomba járni anyával újra. Én akkor lettem az italt és a cigarettát is. Ha tovább dohányoztam volna, ma már rég nem élnék. Ha ittam volna tovább, akkor se élnék. Az összes ismerősöm, aki nem tudta letenni se az alkoholt, se a dohányt, mind belehalt.”

Beszélgetésünknek igen érzékeny pontjához érkeztünk. A saját tévedésünket, küzdelmünket felvállalni nem könnyű – a férfi mégis megteszi ezt. Láthatóan nincs

Attól kezdve együtt járunk a templomba

– Fehér Tibor és Magdolna hatvan éve a Teremtő kegyelmében –

Egy életre szóló közös utazás

egyedül ebben a történetben: támasza, a feleség szintén őszintén megnyílik, saját szemszögét meg-mutatva.

„A házasságunk válságba került – anynyira ivott. Mondtam neki, hogy vagy alkohol, vagy én. Akkor már alig beszélünk egymással. Emlékszem a fordulópontunkra. Épp indultam a templomba. Ő pedig megkérdezte, eljöhet-e velem. Mérgesen feleltem, hogy a templom mindenkié, jöhetsz. Eljött velem, majd a következő vasárnap megkérdezte, hogy akkor ugye megyünk a szentmisére? Attól kezdve együtt járunk a templomba, és onnantól ő lemondott az alkoholról” – miközben a feleség ezt szelíd mosollyal ecseteli, férje a szekrény felé mutat és egy rövid, vicces mondattal támasztja alá az elhangzottakat. „Ott van a sör a polcon megsavanyodva.”

Amikor megkérdezem Tibort, mégis mi történt vele ekkor, hogyan tudott ilyen gyorsan elfordulni a szenvedélybetegségétől, a rá jellemző őszinteséggel, halk szóval írja le, mit élt át. „Ez azért tudott így alakulni, mert a feleségem nekem többet ér, mint az ital. Inkább azt teszem félre, minthogy elveszítem őt. Elhatároztam magamban, hogy nem iszok tovább, a családomért.” Nagy csendben fülelek és hallgatom, mire képes a szeretet. Nézem az eltökélt, erős férfit és figyelem a csillogó szemű nőt, aki a történetek után sok évvel, gyengéden, előttem sem titkolózva szegezi a kérdést párjának:

– Tata, neked a Jóisten segített ebben?

– Így van! Így van, önélküle semmi nincsen! Így igaz, Mamám!

Figyelem az arcukat, figyelem, ahogyan újra örülnek egymásnak, a Szentlélek pedig most átjárja a szíveinket. Legszívesebben megölelném mindkettőt, hisz olyan boldogok, és egységesek. Bátorkodom még kérdezni tőlük, mert látom, hogy elfogadtak: ők nemcsak egymást szeretik, ők szeretnek engem is.

– Ott, akkor a Jóisten megfogta az Ön kezét, Tibor, és visszavezette a feleségéhez? Vagy mi történt?

– Így történt. A templomban megnyugvást éreztem, és Isten segítségével a jó útra tértem.

Olyannyira fontos volt nekik a megerősödött hitük, hogy amikor adódott egy felnőtteknek szóló bérmlási lehetőség Zentán, ők bizony felvették a szentséget. „Gyerekként mi nem lettünk megbérmlálva a szegénység miatt. Nem volt, aki megbérmláljon bennünket, de alkalomhoz illő ruhát sem tudtunk venni.” Magdolna megosztja velem azt is, hogy most, amikor meghozták a döntést a szentség mellett, a bérmlálást megelőző tanító előadásokon mégsem szerettek volna

A Házás Hétvégés csoporttal

részt venni. Hogy miért? Tudták, hogy főleg fiatalok lesznek jelen – úgy érezték, ők nem odaillesk. Aztán mégis elmentek az első találkozóra. „Amikor onnan kijöttünk, azt mondta a Tata: olyan szép előadás volt. Ugye jövünk a többire is? Így együtt, 2000-ben lettünk megbérmlálva. Ez is a Teremtő kegyelme szerintünk.”

Ünneplés a családdal

TESTI ÉS LELKI GYÓGYULÁS ISTENNEL

A Házás Hétvége egy olyan program, ahol lehetősége nyílik a házaspárnak, hogy elmélyítsék a kapcsolatukat egymással, illetve a Mindenhatóval.

Szentföldön

A dédunoka kincs

Beszélgőtársaim 2010-ben csatlakoztak a vajdasági csoporthoz. Elmesélik, számukra az első ilyen közösségi alkalom meghatározó volt. „Végig sírtam. Vízköves lett a szemüvegem. Újraéltük

a fiatalságunkat, az egész életünket átgondoltuk, megbeszéltük. A továbbiakban kiscsoportos foglalkozásokra jártunk, ami szintén építő hatással bírt.”

Mégis milyen újdonságot tudott nyújtani ez a lehetőség egy párosnak, aki ekkor már több évtizedet tudott maga mögött? Erre voltam kíváncsi, és a Tata választ adott: „A viszonyunk egymás iránt addig olyan mindennapos volt. A Házás Hétvége meg egy kicsit felfrissítette. A szeretet előretört, hisz ez az egész az egymás és a Teremtő iránti szeretetről szól. Sokkal közelebb kerültünk egymáshoz.”

Az utóbbi években Tibor tüdő- és szív-éltelenséggel küzd. „Megfordult a kocka, hiszen most én segítem mindenben a Tatát. A helyi orvosok már lemondtak

Kettejük összetartása
példaértékű

róla, nem is akarták kezelni őt, de én küzdök érte. Mindig is harcoltunk egymásért. Amikor megkérdeztem az orvost, mit lehet tenni, meghúzta a vállát, jelezve, hogy semmit. Szépen legyengül a szív, és anynyi. Elmentünk több doktorhoz is, plusz a férjem sok vitamin szed, de megvallom, mi legjobban a Jóistenben bízunk. Négy éve minden nap együtt imádkozzuk a rózsafüzért, de nem magunkért mondjuk: minden tizedet felajánlunk valakiért: a gyerekeinkért, vagy a betegekért. És hihetetlen, de a legutóbbi ellenőrzésen nagyon jók lettek a Tata eredményei!” – így számol be Magdolna a férje állapotáról, aki a következőképp látja saját helyzetét: „...azt mondta az orvos, hogy ott maradok az asztalon. Olyan rossz állapotban voltam, hogy alig bírtam gyalogni. És most jobb. Ma úgy sétálok, mint a fiatalok.”

Magdolna és Tibor pár évvel ezelőtt elhatározta, megvalósítják a régi álmukat, és lefoglaltak egy jeruzsálemi utazást. Mielőtt indultak volna, a férjénél kétoldali tüdőgyulladászt diagnosztizáltak orvosai, ráadásul szívinfarktus veszélyre is gyanakodtak.

A házaspár le akarta mondani az utat a betegség miatt. Végül mégis nekivágtak a kalandnak. Hatással volt rájuk a szervező nővér kérdése: „Milyen a ti hitetek, hogy nem mertek elindulni?” A férj betegesen vágott neki a zarándoklatnak, de amint elindultak, már semmi baja nem volt. „Gyönyörű utazásunk lett, a Jóisten tartott kettőnket. Sok más veszélyes helyzetben is megóvott már bennünket, a közlekedésben is” – miközben a férfi mély hittel tesz tanúságot, kifejti, a Teremtőnek köszönhetik azt is, hogy ilyen sok éven át kitartanak egymás mellett, megbecsülve a másik felet.

Kérdésemre, hogy mi a titok, az összetartás receptje, s vajon mire figyeljenek a hosszú házasságra törekvő fiatalok, gondolkodás nélkül, kedves mosollyal válaszolnak. Általában Magdolna kezdi meg a mondatot, majd a férjére tekint, megerősítést várva – ő belenéz a nő szemébe, bólint egyet és pár szóval lezárja, kiegészíti a befejezetlen gondolatot. Meglátásuk szerint a kezdeti szerelem szeretetté alakul. A kapcsolatnak ebben a szakaszában igen fontos egymás tisztelete, de épp olyan lényeges „türelemmel elviselni egymást, a hibáit, és bízni, bízni Istenben – az visz bennünket tovább és tart össze. Egymás hibáit el kell fogadni. Mind különbözőnk, és senki sem tökéletes. Összehangolni magunkat a párunkkal, ebben segít a kegyelem. Más lenne az életünk a hitünk nélkül, amihez szorosan kapcsolódik a szeretet, ami mindent megbocsát és kibír. A mi életünkben sem mindig ragyogtak fényesen a csillagok, egyes dolgokat el kellett nézni egymásnak. Hol nekem volt szükségem rá, a támogatására, hol neki kellett erősebben én, de a Jóisten támogatására van a legnagyobb szüksége mindkettőnknek.”